

KAPITOLA VII

V TEMNOTĚ

Marty sestupoval do podzemí. Musel dávat pozor na každý schod. Zdály se být opravdu hodně staré. Ten, kdo je kdysi dávno stavěl, snad ani nepoužíval pravítko, protože jednotlivé stupně byly nepravidelné, každý schod jinak vysoký. Nešlo by se po nich bezpečně rozběhnout ani za světla, natož po tmě.

Mobil s tmou statečně zápasil. Zdálo se však, jako kdyby před jeho světlem neustupovala, naopak tlačila proti němu a pohlcovala ho. Marty si sotva viděl na špičky svých tenisek. Zatím klesl jen o pár schodů, ještě pořád měl nad sebou stín stařenky stojící v otevřených dveřích sklepení. Ale už teď ho podzemí mačkalo ze všech stran. Nemohl dýchat, ztracený v hlubině.

Musel se v duchu napomenout, aby přestal vyšilovat.

Došel až tam, kde chodba zahýbala doleva, a posvítíl si dál. Schody se stáčely ještě víc, a znovu doleva.

Pokračoval, krok za krokem, níž a níž..

„SKWRRRRKKKKKGH! KLAP!“

Ten zvuk děsivě prořízl okolní hrobové ticho. Ztuhl. Poslouchal a snažil se rozpoznat, odkud přišel. Zdálo se mu, že seshora, ale zvuky se v temnotě šíří zrádně a nevyzpytatelně. Pár kroků se vrátil a namířil světlo ke vchodu. Jasně, šlo to odtud – dveře byly zavřené!

